

Čujte glas Marijinega zvončka!

8. Bodi krotak!

Danes še posebno pazno poslušajte milobni glas Marijinega zvončka. Oznanjal vam bo lepoto one čednosti, ki je bila presvetemu Srcu Jezusovemu prav posebno priljubljena, namreč lepoto krotkosti. Jezus je ljubil vse čednosti, a dve še prav posebno, kakor je sam razodel z besedami: »Učite se od mene, jaz sem krotak in iz srca ponižen.« Nauk o ponižnosti je že lansko leto »Angelček« obširno razlagal, naj vam nujno priporoči še krotkost; saj vam je enako potrebna. Ali mar more kdo biti dober otrok brez krotkosti? Ali so mar tisti otroci, ki se zavoljo vsake najmanjše žal besede razvnamejo in razjeze — vprašam, ali so taki otroci dobri otroci? Ali naj se taki imenujejo Marijini otroci? Ali so Marijini otroci oni, ki se radi jeze, prepirajo in celo stepó? O, nikakor, nikakor ne! Marija je bila po zgledu svojega božjega Sina vedno krotka in ponižna — krotki moramo biti tudi mi, če hočemo biti vredni otroci nebeške Matere. Zato nujno opominja Marijin zvonček vse otroke Marijinih vrtcev: Bodite krotki; bodite v krotkosti lep zgled drugim otrokom!

Kdo pa je krotak? — Krotak je, kdor zna svojo jezo tako krotiti in zatirati, da ga nikoli ne premaga, naj se mu primeri kaj še tako nevšečnega in zoprnega. Krotak je, kdor ostane miren in utolažen tudi v največjih nadlogah in težavah vsakdanjega življenja. Krotak je, kdor pohlevno prenaša razne žalitve in nasprotovanja. Krotak je, kdor rad odpušča razžalnikom in mu je maščevanje nepoznana reč. Taka plemenita krotkost se razodeva v vsem njegovem vedenju. Nekdo je razsodil takole: »Jeza si pri krotkem človeku ne upa iti preko vratu,« to se pravi: takoj, ko se začne oglašati v srcu, jo zavrne tako

temeljito, da niso prav nič vznemirjene njegove oči, da ostane jasno njegovo lice, blagoglasna je njegova beseda in vse njegovo kretanje vlada ljubka pohlevnost.

Še bolj nam bo jasen ta nauk, ako se oziramo na prelepe zglede krščanske krotkosti.

Najlepši zgled krotkosti nam je pač Oni, ki se je sam postavil nam v zgled — naš Gospod Jezus Kristus. O kako krotko je to nebeško Jagnje prenašalo žalitve razdivjanih Judov; kako krotko pretrpelo najbridkejše trpljenje za nas revne ljudi, in kako krotko je dalo celo svoje življenje za nas! In kako krotko tudi še zdaj prenaša grešnike in čaka v tabernaklju ubogih izgubljenih ovčic, da se zopet povrnejo k njemu.

Po tem božjem Vzorniku, ki je še umiraje na križu molil za svoje sovražnike, so se ravnali svetniki kar po vrsti. Pred vsemi najbolj seveda njegova presveta Mati. Sovražnosti, ki jih je imel Jezus prestat, so hudo zadevale tudi njeno Srce — bridkostno ranjeno s sedmerim mečem. O kako lepa, kako veličastna je Mater dolorosa — Mati žalostna v svoji nepremagljivi krotkosti!

O krotkosti svetih apostolov nam nakratko pove sveto pismo, da »so veseli šli izpred zbora, ker so bili vredni spoznani, da smejo trpeti zasramovanje zaradi Jezusovega imena.« Milijoni svetih mučencev so mirno in krotko prenašali najkrutejše krivice iz ljubezni do Jezusa in, kakor prvi mučenec sv. Štefan, odpuščali neusmiljenim morilcem ter molili zanje.

Izmed brezštevilnih drugih svetniških zgledov naj omenim le tri.

Jako krotak je bil sv. Ignacij. Nekoč je šel po polju s svojim tovarišem na izprehod. V sredi pota ga ustavi neki možakar in ga začne zmerjati in psovati z najgršimi psovkami. Svetnik se ustavi, ponižno posluša in počaka, da jenja zmerjati razjarjeni človek. Ko se obrekovalec res utruji, stopi sv. Ignacij k njemu, ga lepo zahvali in mu podeli svoj blagoslov. Osupel gleda hudobnež za odhajajočim svetnikom: »To je gotovo velik svetnik! O zakaj, zakaj sem ga tako razžalil!« Steče za njim in ga skesano prosi, naj mu odpusti.

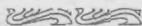
Izvrsten učitelj krotkosti v besedi in dejanju nam je ljubeznivi škof sv. Frančišek Saleški. Njegova

živahna narava ga je mnogokrat napeljevala v jezo in nevoljo. Pa z dolgim in stanovitnim bojem je tako predrugačil svojo naravo, da je bil kakor jagnje krotak. Sam je pozneje pravil nekemu jezuitu: »Ko sem bil še deček, sem se s posebno gorečnostjo vadal v krotkosti in potrpežljivosti; več let nisem drugega mislil kot to, kako bi si pridobil to čednost.« V poznejših letih, ko je bil že škof, ga je bil nekdo hudo razžalil. A svetnik ni bil kar nič jezen. Mirno in krotko poda roko razžalniku ter reče: »Vem, da me sovražite, jaz pa ne Vas; ko bi mi tudi eno oko izdrli, bi Vas še z drugim prijazno pogledal.«

Posebno vas pa opozorim na sijajni zgled vašega mladinskega zavetnika sv. Stanislava. Na Dunaju je stanoval s svojim bratom Pavlom, ki je bil pa jako posveten in je nadležno sovražil in zaničeval brata zaradi njegove pobožnosti in svetosti. Pa ni ga žalil samo s pikrimi besedami, marveč ga je večkrat celo na tla vrgel, s palico kruto pretepal, z nogami teptal in suval. Še njegov vzgojitelj je potegnil zoper njega in mu očital, češ, da pretirava svoje pobožnosti. Pridružila sta se še dva sodeželana plemenitnika ter ga zaničevala in suvala. Svetnik pa je kakor krotko jagnje vse mirno in tiho prenašal še nekaj več kot dve leti.

Nikar ne preslišite tako nujnega vabila in opomina; vedno naj odmeva v vašem srcu milobni klic Marijinega zvončka, da izpolnujete njegove nauke in posnemate lepe zglede. Priložnosti imate dovolj doma in drugod. Zaslužili si boste s krotkostjo veliko plačilo v nebesih; pa že tudi tukaj na zemlji vam bo ravno krotkost še najbolj lajšala in slajšala vse težave in nadloge, pa vam naklanjala blagohotnost ljudi.

J. S — lič.

Prva cvetka iz mladega Marijinega vrta.

† Emici Slatnerjevi v spomin.

V soboto po prazniku sv. Rešnjega Telesa je šla cela vrsta brhkih mladenk iz Ljubljane na pokopališče k sv. Križu. Roke so imele polne belega cvetja, mnoge so nesle